

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 35.

1ste september 1900.

26de aarg.

En komet.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. D. P. Bangnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar eksportionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 84.

Jesús forklares paa hjerget.

"Vi saa hans herlighed, en herlighed, som den enbaarnes af Faberen, fuld af naade og sandhed" (Joh. 1, 14).

Begivenheden, som fortællés i dette stykke, fandt sted i Galilæa. Hjerget, som omtales, har man fra gammel tid af ment var hjerget Tabor, to dagsrejser øst fra Nazaret. Dette bjergs top rager tusen fod op over egnen omkring og giver en skjøn udsigt over landet.

Op paa dette bjerg tog Jesús med sig de tre discipule, som stod ham nærmest, Peter, Jakob og Johannes.

Mens Jesús bad, blev han forandret for deres øine; han blev forklaret. Hans ansigt skinne som solen, hans klæder blev hvide som sne.

I Jesús boede guddommens fulde legemlig. Hans guddom kom ikke til syne, mens han vandrede her i tjenerstikelse; kun nu og da saa man enkelte straalér af den i hans underfulde ord og hans unbergjerninger.

Her paa det "hellige bjerg", som Peter senere kaldte det, trængte noget af hans guddoms herlighed frem gennem hans legemlige stikelse. "Vi saa hans herlighed", kunde derfor Johannes skrive.

Sammen med Jesús aabenbarede ogsaa Moses og Elias sig. Disse Guds mænd fra den gamle pagt var allerede forklarede. Profeten Elias blev levende optagen til himmelen, og mens han blev optagen, blev hans legeme forvandlet. Moses døde og blev begravet af Guds egen haand. Men han saa heller ikke forraadnelse. Erkeengelen Mikael bragte hans legeme ind i det himmelske rige. Se herom Judas's brev det 9de vers.

Her har vi altsaa for os Moses, Elias og Jesús. Ved Moses gav Gud loven, Guds hellige lob til menneskene. Elias var en stor Guds

tjener blandt Israels folk. Han straffede folket strengt, forbi de ikke holdt Guds bud og formanede dem til ombendelse. Men herten Moses eller Elias kunde forhindre, at folket overtraadte Guds bud. De blev bestandig synderé.

Saa kom Jesús for at lide og dø for menneskenes synd. Paa anden maade kunde der ikke blive forlædelse og frelse fra synden. Og om denne hans lidelse og død var det, at Moses og Elias talte med ham paa hjerget. De talte med ham om hans "endeligt", staar der.

Men til dette hans endeligt hørte ogsaa den herlighed, som han gennem sin lidelse og død skulde gaa ind til.

De havde jo selv gaaet den vei. Efter jordelivets kamp og arbejde var de gaaet ind til glæden hos Gud. Derfor kunde de nu saa meget bedre trøste og styrke Jesús til hans forestaaende kamp i Jerusalem.

Disciplene befandt sig vel ved dette syn. Peter ønskede at det kunde være bestandig og foreslog at bygge tre boliger. Men mens han endnu talte, overfryggedes de af en lys sky. Vi ved, at Gud oftere havde nærmet sig menneskene i en sky; f. eks. under Israels hørens ørkenvandring.

Fra denne sky kom en røst, som sagde: "Denne er min søn, den elskelige, i hvem jeg har velbehag, hører ham." Det var det samme vidnesbyrd, han fik ved sin daad.

Da disciplene hørte denne røst, faldt de paa sit ansigt og var meget bange. Men Jesús talte til dem og borttog deres frygt. Men nu var det himmelske syn forbi. De saa ingen uden Jesús alene; ham saa de nu i hans seddanlige menneskelige stikelse. Men de havde hørt røsten, som sagde: hører ham. De skulde holde sig til hans ord; ikke søge efter synér og aabenbaringer, som om hans ord ikke var nok at holde sig til.

Dette samme er ogsaa talt til os og til alle mennesker. Guds ord er nok, Guds ord kan vi sikkert forlade os paa.

I Guds ord møder Jesús os. Det er hans ord til os. Ham skal vi høre. Gjør vi det, kan vi af dette syn se, hvilken herlighed der ogsaa venter os. Thi den herlighed, som Jesús gik ind til, og hvoraf dette syn kun var et lidet glimt, den vil Jesús give alle sine sande discipule.

I Kina faar en dygtig arbejdsmand 3 cent om dagen i løn, og han er paa sin vis noksaa fornøjet.

Ræven og lammet.

Ræven var ude at ræve;
hørte han lammet bræve.
"Si du stil, du lille lam!
Jeg skal vise dig veien fram
til mor din."

"Nei, nei, det gjør du ei!
Du skal ikke vise mig vei;
du bider mig i bogen
og bærer mig paa stogen
og lægger mig paa en liben sten;
jaa pilter du af mine stoffars ben.
Saa soler du dig i bakken;
men saa kommer styrtteren bag paa dig
og styder dig i naffen."

En tro tjener er en skat i huset.

Uf en dyreplager kan der let blive en menneskemorder, som tilfældet var med den blodtørstige keiser Domitian. Han begyndte med at spidde fluer, som han fangede i sit værelse, men senere udgjød han menneskeblod som vand.

Mormors glasspøine.

Langt inde i stogen sad en liben jente og græd. Hun hedde Gudrun og kunde vel være seks aar gammel; hun græd saa saart, saa saart. "Na nei, aa nei", sagde hun, "hvor ilde dette var! Na nei, aa nei!"

Men der var ingen, som hørte hende; far og mor troede, at hun var ude og legte sig. Langt om længe kom da moren bortover. "Hvad er det, som feiler dig, barnet mit?" sagde hun. "Jeg har slaaet itu mormors glasspøine", sagde Gudrun. "Har du slaaet itu mormors glasspøine? Men hvad sagde mormor da?" "Jo, mormor sagde: Vær ikke saa lei, du, sagde mormor, det gjør ingen ting; det er bare det, at et par glasspøine, som passer for mig, kan jeg aldrig faa mere. Her i stogen vokser der ikke glasspøine, sagde mormor. Saa spurgte jeg, om mormor var sint paa mig. Nei, nei, jeg er ikke sint paa dig, sagde mormor. Det er bare det, at nu kan jeg aldrig mere læse i bibelen eller salmebogen."

Dg jenten tog paa at græde igjen. "Saa, saa, barn, der er vel raad for det", sagde moren. "Nei, det er der slet ikke?" hilsted jenten. Men

hendes mor sagde: "Følg med mig ind i stuen, du, saa skal jeg staffe mormor nye glasspøine." Barnet saa op. "Nye glasspøine? Mormor sagde, at flige glasspøine fandtes bare i hovedstaden, hvor kongen bor, det sagde mormor." Men Gudruns mor tog hende ind i stuen og viste hende en liben bog. "Har du seet slikt før?" sagde hun. "Nei", sagde Gudrun. "Ser du, der staar en hane med en bog i den ene floen og en pegesfinger i den andre. Det er en a-b-c bog, og der staar baade a og b og c og de andre bogstaverne, og dem skal du faa lære at læse."

"Mormor skalde have lært mig at læse, hvis jeg ikke havde slaaet istrykker glasspøinene hendes", sagde Gudrun. Hun var paa graaden igjen. "Nu skal jeg lære dig", sagde hendes mor; "men du maa ikke snakke om dette til nogen, hører du." "Men hvor er glasspøinene, mor?" "Vent bare du og læs flittig."

Dg Gudrun læste og læste. "Hvad tid faar jeg glasspøine, mama?" spurgte hun, hvergang hun lukked bogen. "Vare vent", sagde mama.

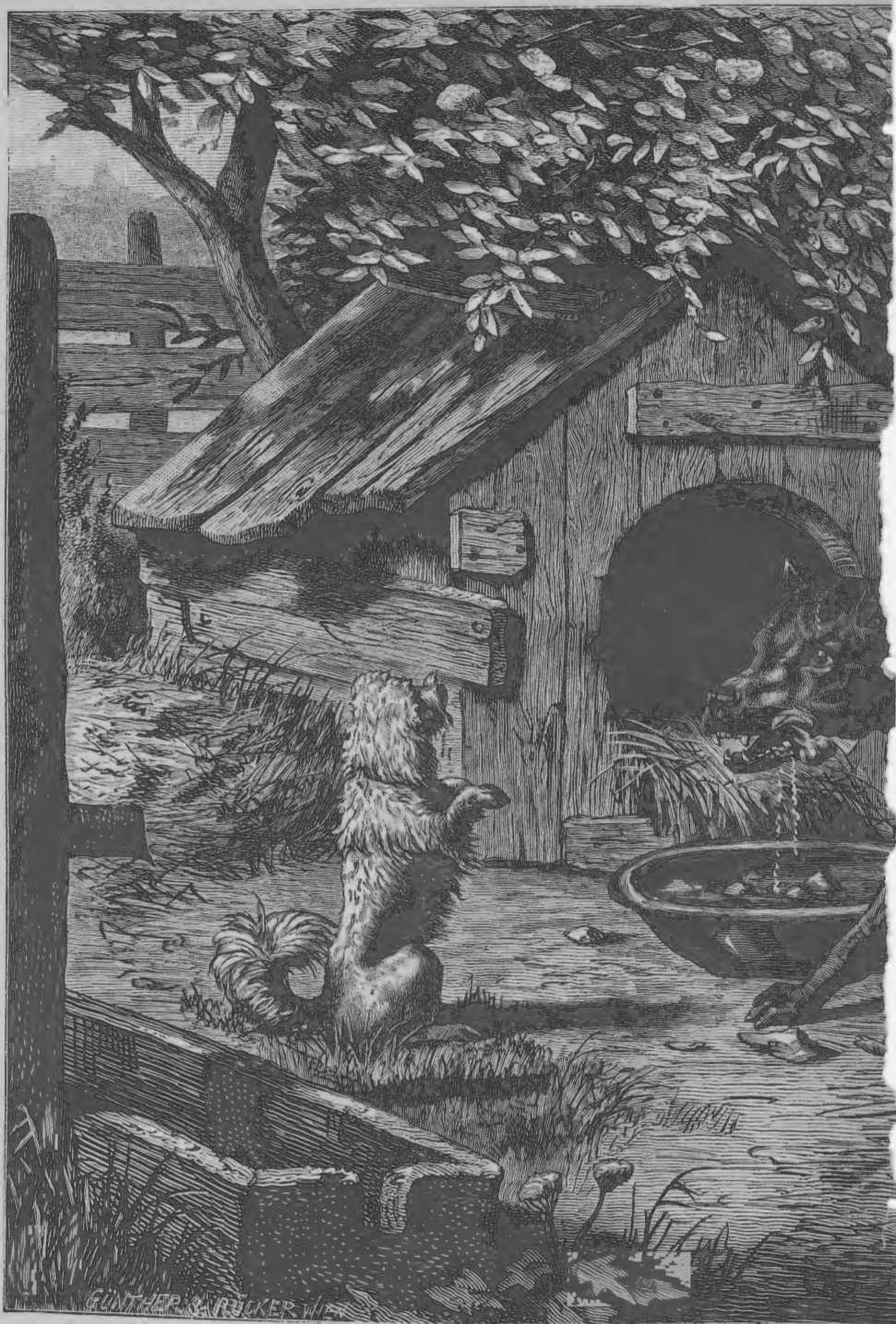
Saa kom juledags morgen. Gudrun fik følge med ind i mormors stue. Der tog hendes mor salmebogen frem. "Hvad for en salme skal vi læse?" sagde hun. "Nummer 76, den pleied jeg altid at læse", sagde mormor og lagde sine hænder ihop paa knæet og sukked.

Gudrun fik taarer i øinene. Det var jo hendes stlyb. Men saa fik hun salmebogen af sin mors haand, og saa læste hun med skjælvende maal, men rent og godt:

J denne søde juletid
tør man sig ret fornøie
og bruge al sin kunst og flid
Guds naade at ophøie.

Da slog mormor sine hænder sammen og sagde: "Kjære barn, hvad er dette? Kan du læse?" Men Gudrun sagde: "Mor siger, at nu har jeg fundet mors glasspøine. Mor siger, at nu skal mormor læse med Gudruns øine. Mor siger, at de er lige saa gode, som glasspøinene."

Heller takke Gud end skjælde.
En mand ærgrede sig og skjældte over, at fattige daglig indfandt sig ved hans dør og ventede paa almisser. Da hans nabo hørte dette, sagde han til ham: "Jeg mener, du skalde heller takke Gud end skjælde; det er dog bedre for dig, at de sidder ved din dør end du ved deres."

Det hjælper ikke, om du hjælper

ger albrig saa meget!

Sommerfuglen.

Den prægtig klædte sommerfugl
er fløjet fra Guds haand.
Han gav den guldne ringe
og røde silkebaand.

Han lærte den at flyve høit,
høiere, end jeg er.
Den har nok fuglens lyst,
Men ikke dun og fjær.

Og alle verdens mennesker
og alle kongebud
ei gjøre kan en sommerfugl,
det kan alene Gud.

Hermine Bernhofts barnehistorier.

Hø s b e d s t e m o r.

(Fortsættelse.)

Hun kunde ingen anden forklaring give, end at hun havde været saa bange, og derfor glemte hun sig bag omhænget, forat ingen skulde komme og tage hende.

Dette er den eneste større begivenhed, jeg kan huske fra bort ophold i Fredriktsborg; ellers gik alt sin jævne gang fra dag til dag, uden anden afbrydning, end at det regnede indimellem, saa vi ikke kunde komme ud i "Nordmandsbalen", men maatte se til at more os inde i stuerne, hvilket forresten ikke var saa vanskeligt, da Emma og jeg afbrydende besøgte hinanden ved jaadanne leiligheder.

I grunden tror jeg, at disse to aar ude paa landet var de deiligste, jeg nogensinde har levet. Intet forstyrrede min lykkelige undtagen en kalkunsk hane og en puddelhund, som laa lænket til sit hus foran kjøkkentrappen.

Jeg var hødelig ræd begge, især hanen, der altid blev blodrød i hovedet og pustede sig op som en baad for fulde seil, straks den fik øie paa mig.

En dag især var det skrækkeligt! Jeg havde faaet en nydelig rød kjole, og den likte nok ikke kalkunen; for den blev saa sint, at den styrte lige løs paa mig med alle fjærene strittende i veiret, saa jeg mindst troede, den vilde spise mig og min nye kjole.

I dette forfærdelige øieblik vidste jeg ikke bedre raad end at søge tilflugt hos min anden fiende, og da barnepigen, skræmt af mine voldsomme hyl, kom løbende til hjælp, sad jeg oppe

paa taget af hundehuset og ilskreg, mens Pasop afbrydende gjæbede paa mig og den kalkunsk hane, der kredsede om os, ganske blaa i hovedet af raseri."

"Hvordan blev det, da du reiste til Rjøbenhavn og begyndte paa skolen igjen?" spurgte Bolette, som særlig syntes at interessere sig for dette afsnit af bedstemors liv.

"Na, det var vist med mig omtrent som med de fleste andre. Forresten brød jeg mig i grunden ikke stort om at lære sprog og den slags. Naar jeg vandrede afsted til skolen om morgenen og saa pigen ligge og strubbe bore umalede gulbe med sand, forat de skulde blive rigtig skinnende hvide, sagde jeg ofte, at jeg vilde ønske, jeg var i hendes sted.

Saadant kunde jeg ikke mene for alvor, indvendte Pauline. Tænt jeg, som fik lov at lære saa meget, — baade fransk og tysk og al slags fint broderi. Hun vilde nok mere end gjerne bytte med mig, hvis det stod til hende at vælge.

Jeg indsaa naturligtvis, at pigen havde ret; men det faldt nu engang mere i min smag at faa et stort forklæde paa mig og ligge og strubbe løs paa en gulbfjæl end at sidde høiet over stolepulten.

Og saa var det alle mine lekser, som jeg dengang ansaa for en af livets største plager, og ikke forstod jeg, at de var til nogen nytte heller.

Det fastsatte antal omgange skulde ogsaa strikkes hver eftermiddag; men jeg lærte snart at slaa to fluer med et smæk i saa henseende; jeg vænnebe mig nemlig til at læse og strikke samtidig.

Et aar sad jeg meget ude i Fredriktsborg have med mine bøger, naar veiret var mildt; vi havde nemlig aldrig barnepige længere, end til den mindste kunde gaa, hvorfor jeg maatte hjælpe at passe min lille aarsgamle bror.

Om eftermiddagen kjørte Pauline barnepigen ud i haven og overlod ham til min omfjerg, indtil hun var færdig med sine øvrige gjøremaal og kunde komme og løse mig af."

"Syntes du ikke, det var kjedeligt at passe den lille broderen din, da?" spurgte Bolette, som ogsaa ofte havde været barnepige for sine yngre søstende og slet ikke svermede for den bestilling.

"Nei jeg skyndte mig thertimod med at faa lekserne læste, saa vi kunde lege", svarede fru Dreher.

"I det hele taget var jeg, som sagt, meget gladere i at gjøre nytte hjemme end i at ud-

danne min aand. Om jeg netop hjalp Pauline, naar jeg laa ved siden af hende og skurede, ved jeg ikke; men jeg troede det nu i hvert fald, og støv kunde jeg tørre, saa det var en lyst, og dække bordet ogsaa.

Naar pigen skulde gjøre indkjøb, syntes jeg, det var uhyre interessant at gaa med og høre et eller andet for hende, og hver torsdag fulgte jeg regelmæssig med til bageren for at aflevere vor brød.

Mor littede nemlig ikke at kjøbe brød, da man pleiede at lade svennene elte med fødderne; derfor blev deigen altid fedt hjemme hos os; og naar de var færdige dermed, tog pigen den i en lærredspose og bar den hen til bageren, der slog op to lange brød, som blev forsynede med vort merke, saa vi kunde være sikre paa at faa vor egen bagning igjen.

Vor søndags-middag blev ogsaa stegt ude; og jeg huffer endnu, hvor ængstelig jeg syntes, det var, naar man satte vor deilige steg ind i den store ovn, der allerede var fuld; man kunde jo aldrig vide, om de ikke tog fejl og gav os en meget daarligere i stedet."

"Gjorde du aldrig skøtstregere paa skolen, bedstemor?" spurgte Sullen, som fandt, at nu havde de hørt nok om huslige ting.

"Jkke videre — tror jeg; — i hvert fald har jeg glemt det nu. Jeg huffer bare et par ting, jeg gjorde mod vor lærer, som netop havde forlovet sig med en pige, der hed Else, og som i den anledning vandrede omkring i sine egne tanker.

En dag, vi skrev diktat, gif han op og ned paa gulbet og dikterede "for-nøi-el-se" tre-fire gange paa rad; og saa satte jeg det i to ord og skrev begge dele med stort bogstav, saa de kom til at staa: "Fornøi Else"."

"Na nei, hvad sagde han da?" udbrød smaa-pigerne henrykte.

"Han bare lo og satte en fejl i marginen", svarede fru Dreher.

"Den samme lærer underviste ogsaa i tegning", vedblev hun straks efter. "Men han hød os bestandig nogle rigtig ekle, skidne fortegninger.

Da jeg nu var færdig med mit første hoved, gav jeg mig til at kopiere alle de merker efter fedtede fingre, som fandtes langs kanten af fortegningen — til stor fornøjelse for studenten, der forklarede mig, at jeg var aldeles som kineserne.

De havde nemlig skrevet til England efter tegning til en kirke, og da den kom, var den brettet sammen i en firkant, saa merkerne efter

sammenlægningen dannebe et kors tversover papiret.

Da nu kirken var færdig, satte de et stort kors foran hele bygningen; thi saa troede de, meningen var; — og kirken staar i Rina den dag idag', forskrede min lærer.

Det ved jeg nu ikke om er sandt; den kan jo forresten være rebet ned; det er længe siden, jeg var liben pige og stræbede med studentens skidne fortegninger."

"Harde du bestandig gule støvler, da du var liben pige, bedstemor?" spurgte en af de smaa.

"Na nei, det var, som det kunde falde sig. Men ørenringe brugte vi hver dag, straks vi fhlbte syv aar. Og vi gif altid med bare armer og bar halss.

Jeg kan godt hufte engang, vi fik besøg af min tante og min lille kusine fra Norge. De boede langt nordpaa, hvor onkel var prest, og kunde ikke følge saa nøie med moden, hvorfor den lille pige var klædt i en mørk, høihalset kjole med lange ærmer; et libet smekforklæde havde hun ogsaa paa.

Nu vilde man jo ikke blive forbauget over en saadan dragt; men blandt os vakte den for-melig opfigt.

Jeg havde netop fødselsdags fremmede den aften, de kom; og vi hørn gif og hvistede os imellem om den fremmede kusine og var enige i, at hun saa ud som en liben spæthøstermadam.

Min mor og tante maatte ud og kjøbe nye klæder til hende næste dag; det kunde nemlig ikke gaa an at sende hende ud paa gaden i en saadan dragt.

Stytedensfor fik hun en udbringt kjole og en stor hvid hat pyntet med lyserødt flor samt lange halvhandsker; men da blev den lille pige saa nydelig, at det var en ren lyst at se. Hun skjønte det nok ogsaa selv; for en stund efter overraskede mor hende inde i stuen, hvor hun havde trukket en stol ud paa gulbet og stod oppe paa den og strakte halss for rigtig at kunne be-undre sit billede i speilet over kommoden."

"Saa du aldrig de kongelige, uden naar de roede i kanalen?" skyndte Bolette sig at spørge, da fru Dreher taug; for den lille pige skjønte, bedstemor var saa inde i sine gamle erindringer denne aften, at det ikke vilde være vanskeligt at faa høre en hel del, bare de kunde holde det gaaende, uden at hun merkede, hvor sent det blev.

(Forts.)

Hvad der kan hælde de smaa.

Jaates hændte der i Eidanger, et stykke fra Borsgrund noget, som vore unge læsere nok vil have lyst til at høre om. En liden treaars gammel gut havde nemlig en seillads, som ikke mange har havt magen til i sit liv. Han faldt i en bæk, som randt i nærheden af husene — ja det er noget, som er hændt saa mange smaa; men nu skal I høre: Bækken var dækket med is og sne, og tænt saa flød den lille med bækken og kom under isen. Et langt stykke var bækken aldeles overdækket med is, og skulde man først tænke paa at faa tag i barnet, efterat isen var hugget væk, vilde man nok aldrig komme til at faa den lille levende igjen.

Men saa er det, at guttens far styrter afsted til et sted længere nede, hvor bækken mundede ud i en liden elv, og hvor den derfor ikke var dækket af sne og is. Det var et forholdsvis ikke saa kort stykke, omtrent 150 meter; men han er i en fart naaet derned og staar og venter, om ikke muligens hans kjære lille gut skulde komme drivende frem under isen.

Jo, ganske rigtig. Der kom det lille legeme tilsynne. I næste øieblik har faderen grebet det og faaet det op af vandet. Men desværre — der syntes ikke længere at være liv i barnet. Dog han vidste jo, at det mere end engang var lykkes at faa liv i druknede mennesker, som synes at være livløse, og ihærdig tager man fat paa at arbejde med den lille gut, saaledes som det staar bag i almanaken. Og, hvor glad var ikke den lilles forældre, da deres kjære gut begynder at puste og røre paa sig, og det var ikke lang tid, før han syntes at være lige god igjen; han havde jo nok faaet nogle rifter i ansigtet, men det var jo ikke saa farligt.

150 meter under isen! Ja, det var en sjelden seillads for en saadan liden gut. Det var godt, at det gik, som det gik!

Godt svaret.

Den russiske general Suwarow vilde gjerne sætte folk i forlegenhed ved sine spørgsmaal og henbødte sig en frygtelig kold januarnat til en skildvagt med spørgsmaal om, hvor mange stjerner han kunde se. Soldaten, der kjendte generalen, begyndte ganske rolig at tælle: 1, 2, 3, 4 o. s. v.; men inden han havde naaet 100 var generalen ganske blaafrosen og bad ham indstille tællingen.

Opl. paa bogstavgaaden i nr. 33.

Afgbanistan.

Geografiske gaader.

I.

Forbogstaverne danner navnet paa en by i Spanien.

1. En by i Norge.
2. En by i Norge.
3. En by i Norge.
4. En by i Rusland.
5. Et land i Europa.
6. En by i Syrien.

II.

Forbogstaverne danner navnet paa et land i Europa:

1. En ø i Europa.
2. Et land i Europa.
3. En verdensdel.
4. En by i England.
5. Et land i Asien.
6. Et land i Europa.
7. Et land i Europa.

Jørgen Finzen
Evelbit.

Geografisk spørgsmaal.

I hvilket europæisk land vil jeg aldrig blive udryddet?